

nr.3

DILEMMA

studentenblad van de Blandijn

KUNST EN HANDWERK

**Antropologie
van de kunst**

10

**De kunst van
het handschrift**

13

De preses (s)preekt

Liefste Filoloogjes

Volgens de bekende Ierse schrijver Oscar Wilde imiteert het leven de kunst veel meer dan kunst het leven imiteert. Af en toe vind ik het ook leuk om te doen alsof mijn leven een spannende televisiereeks vol spanning en intriges is, waarin elk verschillend academiejaar een nieuw seizoen voorstelt. Daarnaast heb je natuurlijk ook de cast die vooral bestaat uit mijn vrienden en mij. Binnen die cast speelt iedereen een aparte rol: de hoofd- en nevenpersonages, de *love interest*, een vertrouweling of slechts figuranten. Sommige personages speelden in eerdere seizoenen een veel prominentere rol dan nu, terwijl anderen van *loveable side character* naar een deel van de hoofdcast geëvolueerd zijn. Soms keert een oud personage tot iedereen verbazing plots terug na enkele seizoenen afwezigheid of maakt iemand een domme beslissing waardoor je tegen je scherm wilt beginnen schreeuwen en je jezelf afvraagt wat de *writers* zelfs allemaal aan het doen zijn.

Nu het nieuwe semester is begonnen, is het na die veel te lange middenseizoensfinale en een veel te lange winterstop weer eindelijk tijd voor nieuwe spannende afleveringen. En dat belooft al veel goeds. Na een spetterende heropeningscantus, gezellig schachtenentje en twee straffe toneelvoorstellingen staan er nog veel plotwendingen op de planning. Door onze verbroederingsfuif met V.G.K., Filologica's Spaghettivond en eindelijk weer eens een editie van ons legendarische galabal op vrijdag 22 april zullen enkele afleveringen ongetwijfeld zeer hoge kijkcijfers en uitmuntende ratings scores.

Na een prachtig eerste semester waar ik vol trots en voldaan op terugkijk, ben ik benieuwd wat het volgende allemaal in petto heeft. Voor velen zal het bijvoorbeeld hun allereerste spaghettivond of galabal van Filologica zijn. Voor mijzelf is dat ondertussen ook al allemaal bijna drie jaar geleden. Desalniettemin kijk ik ernaar uit om op al die activiteiten veel oude én nieuwe gezichten te zien, zowel mensen die voor de eerste keer onze overheerlijk spaghetti proeven, als mensen die al drie jaar naar die slierten en dat gratis vat uitkijken.

Ik denk dat we kunnen besluiten dat het nieuwste seizoen van *Filologica: The Series* een van de beste tot nu toe is en dat er nog vanalles op ons pad zal komen. Samen met het presidium sta ik helemaal klaar om de leden elke week weer een onvergetelijke aflevering te bieden. Kom dus ook zeker eens langs en maak een deel uit van al het moois dat Filo te bieden heeft. Nestel je neer in je zetel, grijp naar een zacht dekentje, pak er wat chips en popcorn bij en zet je voor de buis. Het eerste semester was al zo goed, dat kan het tweede toch onmogelijk overtreffen?

**Kusjes en knuffels vanuit mijn bedje x
Lennert**

**Attention all readers, this is your scriptor speaking.
Please fasten your seatbelts, because we are ready for take-off.**

Beste kunstenaars, vliegeniers, en alles daartussen,

Haal die verfkwasten maar van onder het stof en houd ze stevig vast, want de kunsteditie van Dilemma is klaar om van de grond te gaan!

Dat onze campus enkele geniale kunstenaars kent, kan iedereen die ooit de muren van een Blandijntoilet van naderbij bestudeerd heeft zeker en vast beamen. Geen beter moment dus om deze sanitaire Picasso's even in de pot- uhm, spotlights te zetten; lees meer op pagina 7.

Ben je zelf ook creatief aangelegd? Niets beters om die creatieve sappen te laten stromen dan wegdroppen tijdens een saaie les. Staan jouw notities ook steeds volgekraabbeld met minuscule meesterwerkjes? Dan is onze rubriek "In de kantlijn" op pagina 12 zeker iets voor jou!

Kijk je liever naar kunst dan zelf iets te creëren? Ben je een frequente museumganger en heb je soms ook het gevoel dat je bekeken wordt door dat ene, wel erg realistische schilderij? Het is waarschijnlijker dan je denkt! Ontdek de mysteries van musea op pagina 10.

Fan van kunst groot en klein? Dan moet je bij Culturama zijn! Op pagina 29 leer je enkele befaamde kleinkunstenaars kennen en beoordeel je samen met ons de flirtkunsten van deze geniale muzikanten.

Je krijgt in deze editie echter niet enkel kunst voorgeschoteld, maar

ook een stevige portie vliegwerk! Trek snel je winterjas aan en vlieg met ons mee naar Speakers' Corner voor een heerlijke trektocht door het sneeuwachtige Zweden.

In een studentenblad Taalen Letterkunde kunnen woordkunstenaars natuurlijk niet ontbreken. Hebben we er niet allemaal ooit van gedroomd om ons leven te spenderen op een muffig zolderkamertje, omgeven door boeken en kaarslicht, druk bezig met het neerpennen van een zoveelste geniale roman? Ook auteur Kaat De Kock droomde hiervan als student, en intussen heeft ze al meer dan een dozijn boeken uitgegeven! Wil jij ook graag auteur worden? Blader dan zeker door naar pagina 26 voor wijze raad van Kaat.

Zit je door al die schrijftips te popelen om iets op papier te zetten, maar heb je nog wat meer inspiratie nodig? Op pagina 36-39 vind je prachtige poëzie die je alvast wat ideeën kan geven. Ben je benieuwd naar de artistieke visie van ons presidium? Ga naar pagina 32 en ontdek wat er in hun creatieve breinen omgaat. En wil je weten of je deze maand een creatief genie zal zijn, of eerder een lijdende kunstenaar? Onze horoscoop op pagina 42 weet het je te vertellen.

Kunstzinnige groetjes,
Lotte & Victor

Wij bedanken:

- Die ene auditoriumkunstenaar die je saaie les iets interessanter maakt met zijn vulgaire krabbels op het stoeltje voor je.
- Mark, die 's morgens de dingen groet.

Wij vervloeken:

- Die ene vervangbus die je trein vervangt en op zijn gemakje over de E17 boemelt alsof het Bokrijk is.
- Die ene persoon die vlak voor je het laatste broodje van de cafetaria neemt. Niets persoonlijks hè, maar als ik niet scheel zag van de honger had ik je vast lelijk aangekeken.

Hoofredactie

Lotte Polfliet
Victor Ysebaert

Vormgeving

Teodora Oita
Razvan Oita

Redactie

Liza Barkalova
Joksie Biesemans
Dario Boen
Lennert Camp
Charlotte De Duffeleer
Kaat De Kock
Karel Depuydt
Louka Morel
Robrecht Neyrinck
Razvan Oita
Dries Olemans
Lotte Polfliet
RouRou
Axel Van den Eynden

Joris Verschelde
Victor Ysebaert

Correctoren

Lotte Polfliet
Celine Raman
Victor Ysebaert

Inhoudstafel

FOCUS **6**

Toil-art: de Blandijns vloeiende street art	7
Antropologie van de kunst	10
In de kantlijn	12
De kunst van het handschrijven	13
De kunst van dingen in je koelkast verwaarlozen	14
Vriendenboekje van Kaptowka	15
Did you know?	16
Programma	17
Poëziecentrum	17

SPEAKER'S CORNER **18**

Zweedse handelwaren	19
Brief autisme	22
Je wil schrijver worden?	26

CULTURAMA **28**

Zeg het met kleinkunst	29
------------------------	----

FILOLOGICA **31**

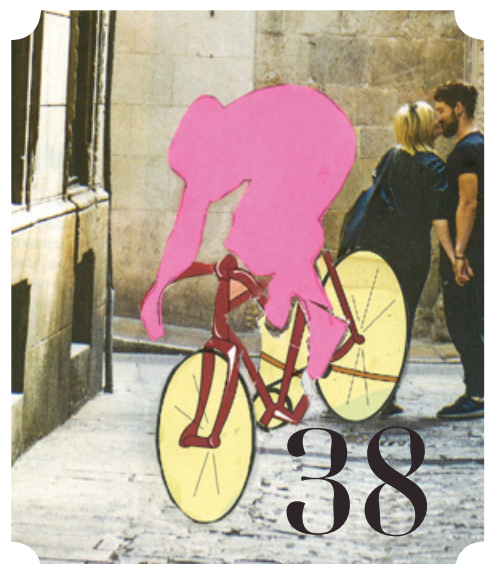
Presidium: Wat zie je in deze inktvlek?	32
Quotologica	33

POËZIE **35**

Wild flower	36
I Keep a Close Watch on This Heart of Mine	37
Kuddedrangverlossing	38
Je houdt niet meer van mei	38
Zandloper	39

EXTRA **41**

Horoscoop	42
Cartoon	43
Woordzoeker	44
Doolhof	45
Kleurplaat voor luie mensen	46

FOCUS

De campus van Letteren en Wijsbegeerte wordt door sommigen gezien als de ‘creatieve’ of de ‘alternatieve’ campus. Alhoewel er veel mensen zijn die niet echt in connectie staan met hun creatieve kant, is er op de campus wel wat ‘street art’ aanwezig (en dan heb ik het niet over de decoratie die in het weekend van Allerheiligen op de hoofdingang geplaatst was). Twee jaar geleden werd er in dit blad onderzoek gedaan naar de kunst op de achterkant van stoeltjes in de auditoria van de Blandijn, maar nog nooit tevoren is er onderzoek gedaan naar welke kunst er zich in de belangrijkste plaatsen van het gebouw bevindt: de toiletten.

Toil-art: de Blandijns vloeiende street art

In *The Private Life of Public Conveniences* vertellen Olga Gershenson en Barbara Penner over hun onderzoek naar kunst in publieke toiletten, waaruit ze concludeerden dat de mensen die reacties geven op kunst in toiletten meestal de mensen zijn die er een passionele mening over hebben: “*people either liked our idea (passionately) or disliked it (passionately)*” (Penner & Gershenson 2009, 2). Alhoewel de toiletten in de Blandijn niet volledig publiek zijn, is de situatie wel vergelijkbaar. Of de kunst in onze wc’s nu gegeerd of gehaat wordt, is een kwestie die ik, als er interesse voor is, zeker verder wil onderzoeken. In dit artikel zal ik echter een overzicht geven van de verschillende soorten kunsten die in de Blandijntoiletten te bezichtigen zijn. Met dit onderzoek wil ik de aandacht van de Dilemmalezer even richten op onze lokale kunstenaars. Ook zal ik wat theorieën voorzien over hoe en waarom de kunstwerken in het sanitair verschijnen.

METHODOLOGIE

Ik kreeg het idee om dit te onderzoeken toen ik zelf toevallig aan het relaxen was in de mannentoiletten op het gelijkvloers (derde hokje om precies te zijn). Toen ik wat wc-papier wou nemen zag ik dat er op het toilet-papierdeponeermachine een abstractie van een hond

was geschetst. Ik moest denken aan het thema van deze Dilemma en wist meteen wat te doen. Ik ben diezelfde dag nog elk toilet binnengegaan en heb documentaties gemaakt van elk schetsje, elke tekening, elk opschrift en elke sticker die ik tegenkwam. Dit deed ik met de camera van mijn *Motorola Moto Macro One* smartphone. Ik koos voor deze methode omdat het de enige camera was binnen handbereik. Voor de mensen die het zich afvragen: ja, ik kreeg soms rare blikken toen ik de vrouwentoiletten binnenging (disclaimer: ik heb steeds gevraagd aan de mensen die binnen waren of het voor hen oké was). Ik moet hierbij wel stellen dat ik sommige zaken niet heb kunnen fotograferen, aangezien hier en daar een toilet bezet was en ik geen tijd had om te wachten. Tijdens mijn rondlopen heb ik ook de mening van een student gevraagd over een sticker die in een van de toiletten hing. Deze heb ik toestemming gevraagd om deze info te mogen gebruiken. Na de documentatie deelde ik de tekeningen op in verschillende categorieën. Dit deed ik omdat het volgens o.a. professor Wigboldus van de universiteit van Nederland typisch menselijk is: categorieën zijn een manier voor ons om de werkelijkheid te begrijpen. (Wigboldus, 2017)

Fig. 1 Abstractie Hond

SOORTEN KUNST

Het eerste type bestaat uit tekeningen. Deze zijn meestal met stift aangebracht en worden vaak vergezeld door een quote. De *art style* van deze tekeningen kan vergeleken worden met de Banksyaanse stroming van de 21ste eeuw, al hebben ze ook wat weg van het post-modernistische literaire kader van Andy Warhol.

Fig. 2 Literaire referentie Slytherin

De werken die tot type 2 behoren, zijn de andere kant van het eeuwige duel tussen beeldende en schriftelijke kunst. Type 2 omvat alles wat schrift is. Dit zijn ofwel vragen, ofwel quotes, ofwel literaire referenties. “Slytherin” is bijvoorbeeld een referentie naar de *Harry Potter*-boeken. Soms worden deze ook vergezeld door een tekening (hier bijvoorbeeld het symbool van de Relieken van de Dood), wat

het onderscheid tussen type 1 en 2 soms zeer moeilijk maakte. Mijn gedachteproces bij het onderscheiden van de twee had te maken met wat de nadruk krijgt: hier is het duidelijk dat de tekst de belangrijkste functie van de twee heeft.

Type 2 heeft ook nog eens een subdivisie, type 2A, die ik de “puberale klasse” gedoopt heb. Deze bestaat uit quotes die te maken hebben met zaken zoals seks en seksuele geaardheid. De quotes zijn meestal een aanduiding van de geaardheid van één of andere arme ziel die daar waarschijnlijk niet om vroeg. Een tweede subdivisie, type 2B, omvat antwoorden op eerdere statements.

Het laatste type, type 3, bestaat uit stickers. Geen tekeningen, maar op plastic aangebrachte werken. Deze categorie is eerder schaars en omvat slechts 6 gevallen. Ze worden soms in clusters gevonden.

Van alle werken die ik tegenkwam, zijn er maar 4 die niet op de wc-papierhouder stonden. Deze waren aangebracht op een pijpleiding in de kamer zelf, op de muur van een wc-kotje of op de deur van een wc-kotje.

Hieronder vindt u een tabel met wat algemene kenmerken waarop ik mijn

Fig. 3 Sticker op tweede verdieping

	ABSOLUTE AANTAL	RELATIEVE AANTAL
TOTAAL AANTAL	36	100%
TEKST	22	61%
TEKENING	8	22%
STICKER	6	16%
ANTWOORD OP EEN EERDER STATEMENT	4	11%
NAAM	7	16%
OP WC-PAPIER HOUDER	32	88%
PUBERAAL	4	11%

indeling deels baseerde. Ik kan ze niet allemaal overlopen in dit artikel, dus kies ik ervoor om ze zo te tonen.

Opmerkelijk is dat maar een handvol van de kunstwerkjes een naam vermelden. Hiermee bedoel ik dat slechts een klein deel van de werken door een artiest benoemd is als het hunne: 84% van de kunst is anoniem. De enige drie namen die te vinden zijn, zijn klepelknul, Arne, en de meest aanwezige kunstenaar JFC. De twee eerstgenoemde hebben slechts één werk, beide type 2A, de puberale klasse. Klepelknul schrijft namelijk over de actie van het zelfbevredigen en Arne spreekt over hem leuk vinden op sociale media. JFC's werken zijn allemaal tekeningen, behalve 2 die uit tekst bestaan. Ze gaan van populaire iconen zoals het prisma van *Pink Floyd* en een abstractie van *Harry Potter*, tot fantasierijke werken zoals een varken met vleugels.

Deze namen doen me afvragen of we misschien in de toekomst meer *street art* op naam zullen krijgen in de Blandijn. Persoonlijk hoop ik van wel.

WAAROM?

In dit laatste stuk wil ik praten over de redenering die achter de kunstwerken zit. Dit zal deels gebaseerd zijn op speculatie en deels op de inhoud van de werken. Dit stuk is m.a.w. het deel van dit onderzoeksrapport dat gaat over mijn interpretatie van de feiten. Toen ik bezig was met mijn documentatie, dacht ik de hele tijd bij mezelf: “Waarom? Waarom staan deze er?” Ook deze vraag deelde ik op in verschillende categorieën.

De eerste mogelijke redenering is verveling. Dit lijkt misschien vanzelfsprekend, maar het blijft een reden. Je moet naar de wc, je zet je neer en je hebt toevallig nog een stift of een balpen vast. Omdat je gisteren een *Julientje* gegeten hebt en je al heel de dag last hebt van flatulentie, weet je dat het lang zal duren, dus je denkt: “Ik kan me maar bezig houden.” Deze redenering hoort volgens mij het meest bij de tekeningen van type 2A, de puberale klasse. Het puberale gedachtengoed dat daarbij te pas komt, gaat meestal gepaard met een dosis verveling.

Een tweede redenering die ik zag terugkomen in de werken, is de drang tot het uiten van een mening. Hierbij refereer ik naar de stickers die o.a. zeggen: “*Hate racism, Love football*” en “*Out of the closet, into the streets*”. We hebben hier vermoedelijk te maken met een persoon die zeer gepassioneerd is over een specifiek onderwerp en mensen er bewust van wil maken. Deze redenering kan ik linken aan de typische *street art* van

Fig. 4 Vliwend varken JFC

Fig. 5 Prisma Pink Floyd en abstractie Harry Potter JFC

o.a. Banksy, die te maken heeft met kritiek willen uiten of een bericht willen sturen naar de samenleving.

Een laatste redenering die me plausibel leek, is er ook een die te linken is met de alledaagse *street artist*: jezelf gewoon artistiek willen uiten. Kunst omwille van de kunst. Voorbeelden hiervan zijn onder andere een

Fig. 6 Kidney robber

van mijn favoriete kunstwerkjes die ik de “kidney robber” noem, alsook de werken van de reeds genoemde kunstenaar JFC. Over JFC gesproken, de erkenning van een kunstwerk opeisen is ook iets typisch voor deze categorie. Auteurschap is vaak belangrijk binnen deze redenering. Dit stelden ook Ellen Oosterwijk en Tamar Clasquin in hun onderzoek binnen de kunsteducatie.

Fig. 7 Aanbeveling van een wc-gebruiker in de kelder

Of deze kunstenaars nu gewoon de taak van een semi-vaste, semi-vloeibare substantie uit je eigen corpus persen wouden verlichten, of dat ze zich wouden uitdrukken in een manier die al gauw als vandalisme gezien wordt, hun kunstwerken staan er nu eenmaal. Het is aan ons om ze ofwel te haten, ofwel te vereren. Alhoewel de werken van o.a. de puberale klasse (type 2A) niet zeer eerbaar zijn, zitten er, naar mijn mening, toch wel waardevolle zaken tussen. Dus de volgende keer dat je je neerzet op de pot, let eens op wat er allemaal

speelt rond je heen. Van vreemde quotes tot tekeningen van JFC of een groot aantal anonieme kunstenaars; je kunt er maar van genieten. Of misschien neem je zelf een stift mee naar het sanitair en maak je je eigen kunst. Als dit het geval zou zijn, laat me dan één ding van je vragen: zet er alsjeblieft een soort naam onder, je echte naam of een pseudoniem maakt me niet uit. Het is altijd leuk voor een kunstliefhebber om een tipje van de sluier te zien, om een mini-hint te krijgen van wie de meester achter een kunstwerk is. Of de meester achter een puberale masturbeer-stelling, dat is ook goed.

Toiletoloog Joris Verschelde

BRONVERMELDING

Waarom is hokjesdenken juist goed? (2/5). (2017, 27 januari). [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=y8bNMGJLLqc&t=140s>

Gershenson, O., & Penner, B. (2009). *Ladies and Gents*. Amsterdam University Press.

Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten, Oosterwijk, E., Clasquin, T., & Groenendijk, T. (2019, juni). *VAN IDENTITEITSCRISIS NAAR ARTISTIC TEACHING?* Breitner Academie. <https://www.lkca.nl/wp-content/uploads/2020/02/190618-Sciptie-Tamar-Clasquin-en-Ellen-Oosterwijk-2.pdf>

Oh, Hallo. De naam is Ogente, V. Ogente. Ja, ik weet het, klinkt nogal exotisch. Met welke naam ben jij gesigineerd? Ah, laat maar, kennismaking heeft me nooit geïnspireerd. Maar...

Antropologie van de kunst

Nu je hier toch bent. Wat denk je van een verhaal over de plaats waar ik mijn tijd spendeer, waar ik al mijn hele leven rondhang? Het is eigenlijk best een chique locatie. Men betaalt om binnen te mogen. *Allee ja*, de meesten toch. Sommigen hoeven niet, en anderen ... tja, die doen het niet. Ze betalen en dan vertoeven ze hier zo'n anderhalf uur, volgens het bordje van de rondleiding in ieder geval. Even tussen ons: slechte schatting. Maar goed: ticketje betalen en dan komen ze staren naar mij en m'n verfvrienden. Van zaal tot zaal gaan ze geeuwend, geanimeerd, haastig of geduldig. Erg vind ik dat eigenlijk niet, want als ik iets mag bekennen: aan staren ben ik ook wel schuldig.

Sommigen zijn heel erg vroeg. Op het openingsuur stormen ze binnen. Ah, ze hebben nu zeker veel tijd, ze zullen op een langzaam tempo de lijnen en kleuren appreciëren. *Nope, njet, noga!* Niets is minder waar. Op hun tweedaagse *citytrip* staan namelijk voldoende activiteiten gepland voor een ganse midweek met ADHD'ers die ervan overtuigd zijn dat de apocalyps het volgende weekend op de kalender staat. Dus: geen tijd te verliezen. Met de ontzagwekkende precisie van een atoomklok spenderen ze evenveel tijd aan elk schilderij: groot of klein van aanzien, door bekende meesters of anoniem. Zelfs hun stappen

kennen regelmaat. Matig marcheren ze het museum door, en als een van hen het ritme even breekt om neer te zitten, grist een hand ze vast om de maatslag weer op gang te trekken. Want haast en spoed zijn altijd fijn, slapen doen we wel als we weer thuis zijn.

Anderen zijn dan weer tijdloos. Wanneer iedereen 's middags gezellig gastronomisch geëngageerd is met sint-jakobsschelpen of een pakje friet saté, flaneren ze gezellig door de bijna lege zalen. Tijd is hier duidelijk de afhankelijke variabele en op de x-as lijkt interesse te staan. Hoelang ze voor een schilderij blijven vertoeven is onmogelijk te voorspellen, soms amper een aanblik lang en soms een half uur met een glimlach van wang tot wang. En wanneer ze dan ter hunner tijd de zaal verlaten, weet je nooit of het 'tot straks' is of 'vaarwel'. Plots komen ze terug, dartelend van zaal tot zaal, om dat ene werk nog een laatste keer te zien. Enkel wanneer het sluitingsuur de deuren verzegelt, ben je zeker van een afscheid. Want zelfs zij, atemporele wezens, moeten buigen voor deze regel.

En het standaardgezin, oh ja, het standaardgezin. Mama is leerkracht of zoiets, in ieder geval goed voorbereid met een A4'tje aan informatie per canvas. Vol enthousiasme probeert ze dan ook de waarde van elk werk met de kinderen te delen. En hoewel de energie van de kroost

op dezelfde hoogte start, stroomt die na een kwartet van kunst toch naar lagere peilen. Ook al weet Mama Museum veel over kunst, de kinderen kent ze beter, en na een verfvverhaal of vijf beslist ze haar verhalen in te korten om een muur of twee later aan te geven dat het tijd is om vrij te verkennen. Enkel voor de allermooiste schilderijen roept ze nog eens om zich heen en, na een moment van aanslenterende voetstapjes, boeit ze hen allen met een korte kroniek of prachtige parabel. Intussen heeft een van de kinderen al lang ontdekt welke sofa of fauteuil het beste zit. Na alles minstens driemaal te testen — rustig zittend, neerploffend of *faceplantend* als een omgevallen mannequin — is die namelijk de zitplaatsexpert ter plaatse. Dat chaotische enthousiasme wordt enkel geëvenaard door die oudergenoot die het aantal toiletbezoekjes laat bepalen door het aantal zalen. En de papa dan? Die heeft een foto toestel mee, maar of hij ermee kan werken is vaak niet duidelijk. Dat hij meer dan de helft van het museum enkel door de lens zal zien, staat vast. Al na anderhalf schilderij huppelt de aspirant-cinematograaf hopeloos achter op de rest van de familie. Afen toe roept hij ze dan eens terug voor een groepsfoto bij dat ene schilderij. Als een gefascineerde avonturier legt hij tableaux in pixels vast, maar wordt steeds vaker door de familie

aangemaand om voort te doen. Wat hij belooft na eerst de aanmaner te portretteren en snel nog wat kiekjes te maken. Zo heeft hij op het einde van de dag een leuke collage van schilderijen en ontwikkelend ongeduld op het filmrolletje staan.

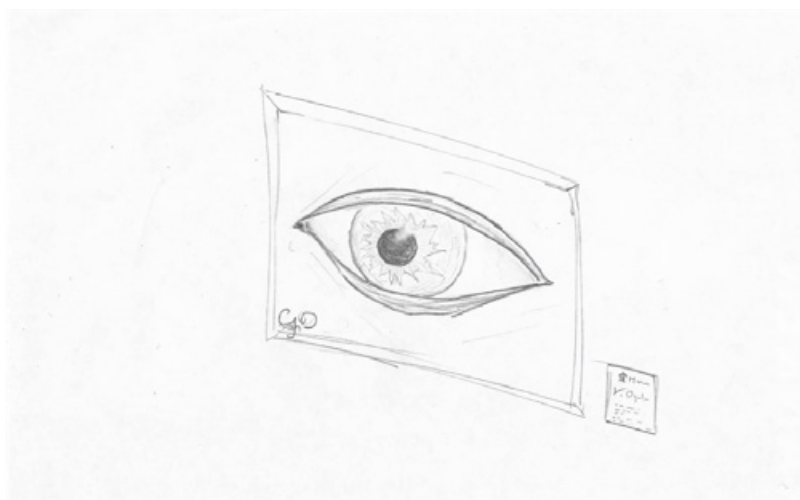
Ook is er het trio jongeren dat naar een museum gaat, want ze zijn zo cultureel. Overtuigd dat hun aanwezigheid het niveau van de kunstgalerij naar ongekende hoogten tilt, donderen ze luidkeels de zalen binnen. Gewapend met selfiesticks en een overdosis aan zelfvertrouwen banen ze zich een weg door de menigte naar de grootste meesterwerken. Daar kijken ze kort even naar het schilderij, niet uit interesse, maar om te bepalen waar ze het beste staan voor hun *Instapost*. Dan nemen ze 'snel' een aantal foto's, een voor een. En na elke foto volgt een kort gezamenlijk overleg: 'doe eens die zonnebril aan, oh nee, dat hoedje past echt niet bij die kleur, doe eens een ander pose, ja, da's veel beter, zo sexy zeg, thx love you, nee, khad het over het schilderij, ha ha haaa. Zeg draai je eens om, waarom, doe gewoon eens, ok dan, ja, dat is het, veel mysterieuzer op die manier, toon eens, oh wow, ik wil ook zo een, kom, nog snel een extra foto...' Om dan uiteindelijk te eindigen met een groepsfoto waar meer tandpastaglimlach op te zien is dan schilderij.

Het contrast met het jongerenduo kan bijna niet groter zijn. Ze mijden de grote werken als de pest. Waar ze die ideologische allergie geleerd hebben is niet duidelijk, maar mainstream is sowieso *not done*. Voor obscure prenten staan ze te discussiëren en declameren hun liefde voor de werkjes met gefluisterd vakjargon. 'Maar kijk nu toch hier, dat vind ik nu echt eens mooi. Daar zit een rauwheid in, ik kan het verdriet bijna proeven. Ja, zie je het? Ja, inderdaad, het is met het mes gemaakt. Ik zag het direct aan die textuur, hier hangt nogal wat verf aan het doek hoor. En het past wel zo hé, met dat mes werken, dat moet zwoegen zijn hé, afzien, net zoals

door dat verdriet. Ja, dat is echt mijn ding, helemaal anders dan die verfijnde afwerking waarmee men altijd staat te pronken. Allemaal heel mooi hoor, maar laat de anderen maar genieten van de Sixtijnse Kapel; dit is waar ik van herleef.'

En dan is er ook die eenzame bejaarde man. Iedere dag is hij present. Tussen twee en drie uur in de namiddag trotseert hij de trappen aan de ingang van het museum. Trillend steunt hij op de armlenning, want hij weet dat de wandelstok alleen waarschijnlijk niet voldoende is. Af en toe verschijnt een grimas op het gezicht, maar van opgeven is nooit sprake. Voor een museumbezoek komt hij eigenlijk niet, het is eerder een afspraak met het verleden. Hij wandelt steeds naar hetzelfde schilderij, in dezelfde zaal, dezelfde hoek, en gaat zitten op hetzelfde bankje. Daar zit hij lange tijd stil en staart voor zich uit naar dat ene beeld. Lichtjes voorovergebogen, de handen samen rustend op de wandelstok. Soms een enkele traan, soms een mijmerende glimlach die opwelt uit herinneringen. Of z'n vrouw het werk zelf geschilderd heeft, weet ik niet. Misschien was het haar favoriete schilder, misschien hebben ze elkaar hier ontmoet, of juist daar op dat tafereel dat wordt weergegeven. Ik weet het niet, en zal het nooit te weten komen. Dat is het verhaal van de weduwnaar, en is niet geverfd op zijn gelaat.

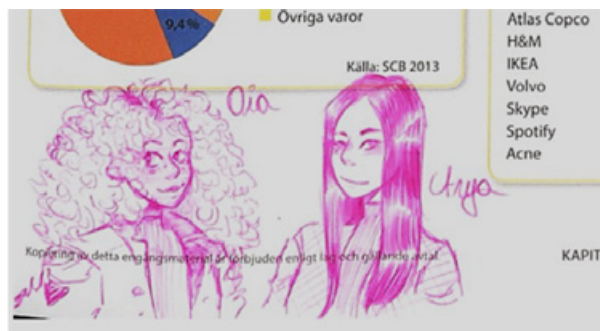
Wat ik wel weet, is dat die man mij fascineert. Dat al die mensen mij boeien. Eerlijk gezegd, al die individuen die hier rondturen uur na uur, die interesseren me zoveel meer dan mijn collega's aan de muur. Nee, echt, oprecht! Overweeg het eens om zo te kijken naar de mensen die dwalen in museumzalen. En wees niet bang dat ze terug gaan staren, want dat doen wij toch al jaren.

In de kantlijn

Kunst van de verveelde student

Het is maandagochtend, je zit in de les, en na drie hete brouwsels uit de koffieautomaat weet je nog altijd niet wat het métier van die historici nu eigenlijk is. Je hebt de graffiti op het stoeltje voor je al gememoriëerd, je geraakt maar niet door dat ene level van *Candy Crush*, en het plafond begint er plots verdacht interessant uit te zien. Het is zover: je hersenen hebben hun piek van verveling bereikt en schakelen over op automatische piloot. Voor je het goed en wel door hebt, is je balpen leeg en staat er opeens een meesterwerk tussen je nota's. Maar wat gaat er zoal om in een verveelde student? Deze rubriek biedt een kijkje in de bijzondere breinen van enkele briljante blandino's.

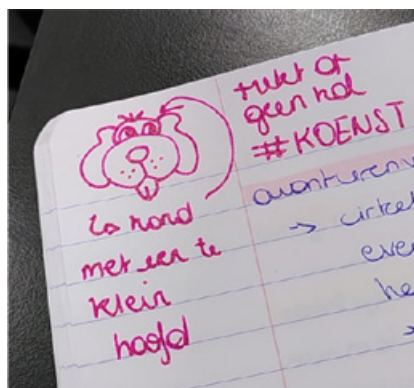
MARGOT

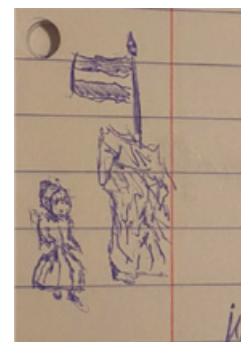
LOTTE

HELI

MARJOLEIN

ANDRIN

VICTOR

A a A n A a Q q Q a Q q
 B b B b B b R r R a R r
 C c C c C c S s S s S s
 D d D d D d T t T t T t
 E e E e E e U u U u U u
 F f F f F f V v V v V v
 G g G g G g W w W w W w
 H h H h H h X x X x X x
 I i I i I i Y y Y y Y y
 J j J j J j Z z Z z Z z
 K k K k K k
 L l L l L l
 M m M m M m
 N n N n N n
 O o O o O o
 P p P p P p

-Roman Oita

afbeelding tape: freepik.com

De kunst van het handschrijven

Wil jij ook een mooi handschrift zoals het mijne? Dat kan nu!
 Oefen op het bovenstaande sjabloon en je notities zullen er tien keer mooier uitzien.

De kunst van dingen in je koelkast verwaarlozen

Dag lieve mede(kot)studenten. Laten we er geen doekjes om winden: iedereen vergeet wel eens de aanwezigheid van bepaalde producten in hun koelkast. Ik weet niet welke dat bij jullie zijn, maar bij mij is het altijd tofu. In mijn vegan fase heb ik een liefde voor tofu ontwikkeld, maar elke keer betrap ik mezelf er weer op dat ik het in een hoekje van mijn koelkast zet en dan volledig negeer. Of je nu net als ik een grote tofuliefhebber bent, of het nog nooit hebt geproefd, hier is een simpel recept dat je alvast in je keuken kan ophangen.

door *Liza Barkalova*

INGREDIËNTEN

- tofu (obviously)
- sojasaus
- agavesiroop
- peper
- zout
- tijm

INSTRUCTIES

STAP 1

Snijd de tofu in rechthoekige plakken (grootte en dikte maakt niet veel uit) en leg deze naast elkaar op een bord.

STAP 2

Strooi de kruiden erop en wrijf ze goed in met je vingers. Draai alle plakken om en doe hetzelfde aan de andere kant.

STAP 3

Giet er sojasaus en een beetje agavesiroop over en laat het vijf minuten staan. Verhit olijfolie in een pan en gooi de tofu met de saus erin. Bak het tien à vijftien minuten en draai de tofu af en toe om.

STAP 4

Serveer de tofu met rijst, quinoa, of iets anders naar keuze. Ik gebruik ook graag de mosterdillesaus van Albert Heijn of gewoon ketchup.

Vriendenboekje van Kaptowka

NAAM

BILLY

HOBBY'S

Pottenbakken, ballet,
paardrijden

LIEVELINGSDIER

Tijger

LIEVELINGSKLEUR

Fuchsia

LIEVELINGSLAND

Griekenland

Billy leert zichzelf Swahili op een app op zijn telefoon en spreekt Nederlands en Duits alsof het moedertalen zijn.

Als Billy 's avonds alleen zit, steekt Billy enkele kaarsen aan en leest uit het Hongaars vertaalde poëzie van Sándor Petöőfi.

Billy veracht de moderne technologie en gebruikt daarom louter een oude flip phone. Toch heeft Billy een Instagramaccount om foto's van schattige katjes te liken en haatberichten te sturen naar antivaxers, beautygoeroes en eendags-dichters. Jainisme wordt nagestreefd tho.

Billy drinkt nooit koemelk, maar heeft ooit bechamelsaus gegeten en vond het eerlijk gezegd maar niets. Koffie wordt wel altijd gemaakt met een wolkje sojamelk en soms een klontje suiker, kandij weliswaar.

Billy koopt bijna altijd onopvallende fast fashion in fervente winkelketens en bezoekt enkel tweedehands-winkels als het echt moet:

Billy doet
Billy denkt en leeft
Billy doet maar wat

Wat Billy doet
is normaal
Billy kotst van
goedkope wodka
Billy haat fruit
Billy speelt altijd vals
bij tikkertje
Dat doen
we allemaal.

Billy eet enkel met
een vork of mes
Lepels haat hij.
Wegens trauma.

Billy is een kladversie
Billy schiet wortel als hij
niet weet wat doen en is
dominant in bed

Billy gelooft
Billy is aseksueel
Billy slaapt 12 uur per dag
Billy maakt boomconstructies
maar wilt filosofie

Billy is een patat
Bevooroordeel Billy niet.

Did you know?

EEN BOODSCHAP VAN ALGEMEEN NUT GEBRACHT DOOR DE SPORTJES.

Kunst was ooit een onderdeel van de Olympische Zomerspelen. Van 1912 tot 1948 werd het trio van eremetalen uitgereikt voor authentieke kunstwerken geïnspireerd door sport. Bizar genoeg werd deze creatieve sport afgelast in 1954 omdat de artiesten professionals waren, terwijl olympische atleten amateurs hoorden te zijn. Wait, what...?

Bonus:

Twee individuen hebben getriomfeerd in zowel de kunst als in de sport. Wie dat zijn, zeggen we niet, want dit is een 'Did you know'-uitbarsting, geen 24-delige encyclopedie.

Team DaKa out

ADVERTENTIE

Standaard
Boekhandel

MAART 2022

EIND MAART

PODCAST BEELDSPRAAK: AFLEVERING MET WINNAAR HERMAN DE CONINCKPRIJS

Te beluisteren via Spotify, Soundcloud, iTunes, Castbox of Google Podcast
Meer info over de podcastaflevering via
<https://www.poeziecentrum.be/projecten/podcast-beeldspraak>

ONTDEK HIER
DE GENOMINEERDEN

23/03

MUSTAFA KÖR WORDT DE NIEUWE DICHTER DES VADERLANDS

Vanaf dan zal hij 6 gedichten per jaar schrijven en diverse projecten rond poëzie op poten zetten.

Op de hoogte blijven over de Dichter des Vaderlands, zijn gedichten & projecten?

<https://www.dichterdsvaderlands.be/>

© Bert Portegies

31/03

AVOND VOL CHINESE (ON)WAARHEDEN EN POËZIE

Hosted by: Made in China Festival, China Platform Universiteit Gent & Poëziecentrum

Met dichter **Wang Jiaxin**, Azië-experte en VRT-journaliste **Veerle De Vos**, vertaalster **Silvia Marijnissen**, schrijver **Pascal Coppens** en China- expert **Tom Van de Weghe**. De interviews gaan door in het Engels.

Donderdag 31/03/2022, Aula UGent (Voldersstraat 9, 9000 Gent)

Meer info op <https://www.poeziecentrum.be/evenement/31-maart-de-aula-ugent>

SCAN HIER VOOR
MEER INFO

APRIL 2022

MIDDEN APRIL

PODCAST BEELDSPRAAK: MET DIRK DE GEEST EN ANNETTE PORTEGIES OVER MAURICE GILLIAMS

Te beluisteren via Spotify, Soundcloud, iTunes, Castbox of Google Podcast
Meer info over de podcastaflevering via
<https://www.poeziecentrum.be/projecten/podcast-beeldspraak>

MEI 2022

21/05

DICHTER BIJ DE GRENS

Festivaldag in het Nederlandse Sluis voor dichters die deelnamen aan de residentieprogramma's van Het Huis van de Dichter en Schrijvers in Sluis.

Voorlopige namen: Sholeh Rezazadeh, Heidi Koren, Nisrine Mbarki, Tsead Bruinja, Michaël Vandebril, Delphine Lecompte, Lisette Ma Neza en Mustafa Kör.

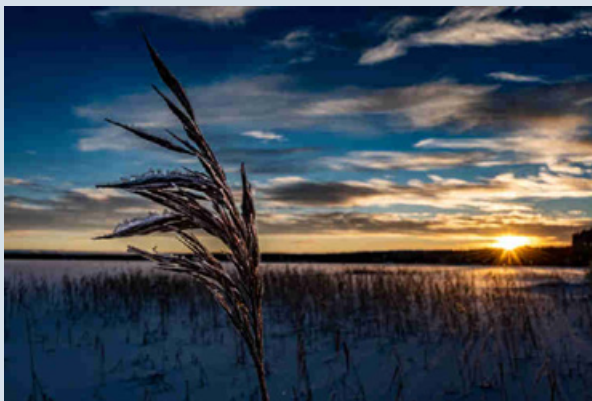
Programma Poëziecentrum

Zweedse Handelswaren

Ik lig languit in de sneeuw naast een huisje bij een meer en heb vreselijke honger. Ik ben in Zweden en ik ben hier niet alleen. Dat is niet van mijn gewoonte, maar soms zijn mensen echt gek genoeg om met mij mee te gaan. Ik had er wel aan gedacht om eten mee te nemen voor één dag, kocht zelfs twee worstjes in een kiosk vooraleer ik met de nachttrein hierheen vertrok — maar dat was vooral omdat ik de avond tevoren nog les had gegeven over de Zweedse gewoonte om worstjes te kopen in een kiosk en omdat ik mijn cursisten daar graag meteen een foto van wou sturen. Twee dagen zijn lang en de worstjes zijn op. We hebben enkel nog een halve appel en een ei, en wat erger is: er is hier zelfs geen koffie.

Het meer waaraan het huisje staat heet 'Varuträsket', letterlijk 'Het moeras van de (handels) waren', maar veel handel wordt er hier niet gedreven en ik heb moeite om me voor te stellen dat dat hier ooit anders is geweest.

Groenland werd ook Groenland genoemd omdat 'nog meer ijs dan IJsland' qua naam niet bepaald aantrekkelijk klonk. Al weet ik niet of het Moeras van de Handelswaren nu net aantrekkelijk klinkt of niet. Hoe dan ook: eventuele handelswaren proberen opdiepen uit het moeras is zelfs geen optie, want het meer is dichtgevroren. Ik kan het weten, want gisteren liepen we er helemaal overheen.

Toen hoopten we nog dat we ergens een winkel zouden vinden of dat er een bus naar de stad zou zijn. Anders hadden we onze krachten misschien minder verspeeld aan wandelen over het bevroren Moeras van de Handelswaren, wetende dat er ons nog een dag wachtte met enkel een halve appel en een ei. We hadden ook effectief een veelbelovend bordje gezien met een pijl en 'boerderijwinkel' erop, zelfs 'café'. Het vorige bordje met 'café' dat we hadden gezien op weg hiernaartoe, stond weliswaar voor een houten hut zonder ramen en deuren en met enkel brandhout en een paar bevroren

en besneeuwde tafels erin. Ik kan dus niet zeggen dat onze verwachtingen bij dit bordje echt hooggespannen waren, maar anderzijds kon het toch al bijna niet slechter dan dit. Het café waar het bordje van vandaag ons naartoe bracht, had wel degelijk zowel tafels als stoelen, zelfs sfeerverlichting en ramen en deuren. Daardoor zag het er misschien

wel nog meer gesloten uit dan dat van gisteren, want er ontbrak een voor een open café na de late middag in Noord-Zweden nochtans essentieel element: brandend licht. Van de boerderijwinkel ook geen spoor, maar in het aan het café palende huis leek wel wat te bewegen. Het was een man. 'Hij heeft ons gezien, hij komt naar buiten!', zei mijn gezelschap, dus we spurten door de kniehoog sneeuw naar de inkom van het huis, en net toen

we daar aankwamen opende er inderdaad iemand de deur ... in onderbroek. Ik begon er enigszins aan te twijfelen of hij ons effectief had gezien en net dáárom naar buiten was gekomen. Ik had mijn mond echter al opengedaan om te beginnen praten vooraleer ik had gezien dat hij geen kleren aanhad, dus dacht mijn zin nu toch maar af te maken en zei: 'Goeiedag! Wij wouden graag iets eten of drinken in uw café maar het ziet er hier precies niet open uit?' De man in onderbroek antwoordde verbazingwekkend beleefd voor de situatie waarin hij zich opeens bevond, maar hij was dan ook een Zweed. Zijn antwoord kwam zelfs zodánig natuurlijk dat ik vervolgens even vergat dat het daarbuiten maximaal min tien was, mijn vingers al half bevroren waren in twee paar handschoenen en dat de man niets meer aanhad dan zijn onderbroek, dus ik dacht ook nog even te vragen of die boerderijwinkel hier soms in de buurt was. We waren immers al een halve dag op stap en veel andere mensen hadden we hier nog niet gezien. Veel andere huizen eigenlijk ook niet. Bij nader inzien zelfs geen enkel. Ik kan me ook wel voorstellen dat het ook los van de pandemische situatie geen winstgevende affaire zou zijn geweest om een boerderijwinkel open te houden in een godvergeten gat aan een meer dat genoemd is naar een moeras en waar op een gewone weekdag zelfs geen bus stopt, maar ik wou toch graag nog even informeren of de boerderijwinkel van plan was om één dezer dagen misschien eens even open te gaan, want we hadden wel echt honger. De beleefde, maar nog steeds behoorlijk naakte man gooide verschillende variaties op 'gesloten' en 'niet open' en 'zal ook niet open gaan' in een redelijk gefragmenteerde zin en ik zag in gedachten ijskristallen op zijn lippen verschijnen. In Zweden moet je meestal een beetje tussen de regels lezen en ik ben daar niet altijd even goed in, dus hoewel ik hem niets heb horen uiten dat leek op 'laat mij gerust, ik bevries!', bedankte ik hem vriendelijk, wenste hem verder nog een prettige dag en draaide me om zodat hij eindelijk de handeling zou kunnen uitvoeren waarvoor hij hier om stipt 16u in enkel een onderbroek zijn huis was uitgekomen.

Wij zetten onze tocht ook verder, maar meer dan een verlaten sauna naast het meer dat naar een moeras genoemd was, vonden we niet. Overigens wel de meest idyllische sauna ooit, en even dachten we in de nabije verte ook een naakte vrouw te ontwaren, maar die bleek van dichterbij bekeken — iets minder sfeervol — een halve plasticen paspop in bikini. Ik besloot

te telefoneren naar de man van wie we het huisje huurden met de vraag of we van hem soms wat eten konden overkopen, want we hadden honger en vooralsnog enkel twee gesloten cafés, een bijna-naakte man en een paspop in bikini ontmoet. Helaas, zei hij, iets in huis had hij zelf ook niet, maar toen ik zei dat we zelfs geen koffie hadden, mochten we die natuurlijk meteen komen halen. Ik leer aan mijn cursisten dat het knäckebröd, hard Zweeds brood, is ontstaan omdat er volgens een oude Zweedse traditie altijd brood op tafel moest staan voor onverwachte gasten, maar dat er in het noorden zelden onverwachte gasten kwamen en dat het geen goed idee was om wekelijks een hard geworden vers brood weg te gooien. Dus begonnen ze dan maar brood te maken maken dat van in den beginne al hard was en dus niet harder kon worden, zelfs niet na vijf jaar op tafel te staan wachten op een onverwachte gast. Ik vroeg dus aan onze huisbaas of hij soms ook een harde boterham had, enigszins vertwijfeld, want wat moest ik aanvangen met mijn knäckebrödverhaal als hij nu 'nee' zou zeggen? Maar hij zei 'uiteraard, ja' en ik kreeg er zelfs twee. Ik vroeg mij wel vaag af wat voor definitie de man dan verder van voedsel had, want 'hij had dus echt niets in huis', maar we kregen er ook nog een plak kaas en twee pruimen bovenop. Verder vertelde hij dat er wél bussen naar de stad zijn, ik keek gewoon al de hele tijd op de verkeerde app.

In Zweden is het blijkbaar zo dat elke provincie zijn eigen app heeft voor het openbaar vervoer. Nu goed, in Noord-Zweden is iedere provincie ook ongeveer even groot als half België, maar dan nog is het mij hier niet altijd duidelijk in welke provincie ik mij precies bevind, aangezien er (gelukkig) wel bussen over de provinciegrenzen heen rijden en ik behoorlijk nomadisch van aard ben. Hoe dan ook toonde de app van de juiste

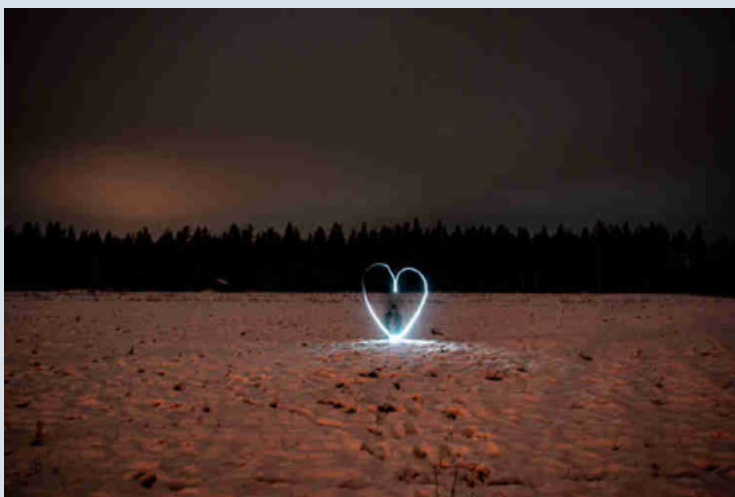
provincie ons dat er inderdaad bussen naar de stad zijn, namelijk één om het uur. Het einde van onze hongersnood was met andere woorden in zicht, maar intussen was het al te laat om nog een bus te halen die in de stad aankwam vóór de winkels sloten, en de volgende dag moest ik een digitale les geven over (de crisissen van) August Strindberg, opium en absint, vrouwenhaat en droomtheater van 11u30 tot 14u15. Vóór de les naar de stad gaan ging niet lukken, dus we hielden ons tot 14u15 in leven met koffie, twee plakken hard brood, wat kaas en twee pruimen, en spurtten van zodra ik ‘tack för idag’ had gezegd gelijk twee bezeten gekken bijna 3 km door de kniehoge sneeuw om de bus van 14u54 te halen. Altijd bevreemdend, trouwens, om in het donker langs een donkere brede weg te staan wachten tot er zich ergens een teken van leven aftekent, om dan exact op het voorspelde uur van de bus twee grote koplampen te zien opdoemen uit de duisternis. Ik zeg tegen de chauffeur: ‘wij gaan naar Skellefteå’. Hij antwoordt ‘ha, ik ook’, maar verkoopt ons geen ticket, dus we gaan gewoon zitten.

In Skellefteå zijn er een supermarkt en een Thais restaurant. En ook een shoppingcentrum, waar ik op nog geen half uur tijd alle dingen vond die ik in België al sinds maart probeer te bemachtigen, namelijk een beschermhoesje voor mijn gsm en draadloze oortjes. En bijna ook een nieuw lief, maar toen de winkelier me aansprak met de woorden: ‘Dag Joksie, ik heb u gisteren *gesuperliked* op *Tinder*, wat doe je vanavond?’ was ik te verbouwereerd om meer uit te brengen dan ‘ETEN!’ terwijl ik achterwaarts zijn winkel uit schuifelde.

Bij de Thai bestelden we een portie groene curry en een portie gele curry en ook een bord met wok. De vrouw vroeg drie keer of we goed begrepen hadden dat we drie hoofdgerechten bestelden, want we waren precies maar met twee. We knikten hongerig dat we wisten waar we aan begonnen waren, en kregen eerst een groene curry en dan een gele curry en iets later ook een bord met wok, elk met een bijhorende grote portie rijst. We begonnen aan onze groene curry en gele curry, en toen die op waren, waren we precies toch voldaan.

Dus ging ik vragen aan de vrouw of we soms een zakje konden krijgen om de wok mee naar huis te nemen. Niets raars aan, morgen is er immers nog een dag zonder eten in ons hutje aan het moerasmeer van de — voormalige — handelswaren. Terwijl ik de vrouw zo vriendelijk mogelijk bedankte, zag ik een bericht binnenkomen op *Instagram* van de gast die hier om de hoek in die winkel werkt. Ik had geen tijd om mij af te vragen hoe ongepast ik dat vond, want door naar mijn gsm te kijken zag ik ook hoe laat het al was en dankzij de app van de juiste provincie ook het feit dat we ons, als we vandaag nog terug aan ons huisje naast het moerasmeer van de handelswaren wouden geraken, al hard moesten haasten naar de laatste bus. Dus we haastten ons hard naar de laatste bus, zeiden daar dat we naar het Moerasmeer van de Handelswaren wouden en betaalden deze keer wel. Van de bushalte bij het café zonder ramen is het drie donkere kilometers stappen naar het huisje en tegen dat we daar waren was het al laat. We maakten nog wat tekeningen met licht in de lucht met onze camera’s op lange sluitertijd, en terwijl onze vingers vastvroren aan de sluiterknop, verlekkerden we ons op de warme Thaise wok in de zak van de vrouw. Tot we beseften dat we die tussen het *Instagram* bericht en de haast voor de bus natuurlijk op de tafel van de Thai hadden laten staan. Ik ben zodanig tegen voedselverspilling dat ik nog overwoog om een *Instagram* bericht terug te sturen naar mijn nieuwe aanbieder met de boodschap dat er een Thaise wok op hem stond te wachten, maar toen ik *Instagram* opende, zag ik dat ik in de haast naar de laatste bus blijkbaar per ongeluk ‘zwemmen?’ had getypt, en dat vond ik een te goeie afsluiter om verder nog actie te ondernemen.

Joksie

Hallo.

Mijn naam is Louka Morel, ik ben 20 jaar, en ben geboren met een hersentumor. Door de operatie waarbij deze tumor verwijderd is, heb ik nu visuele beperkingen. Later kwamen daar de diagnoses autisme en migraine bij. Bij mijn autisme werd gesproken van Asperger, maar deze term is ondertussen verouderd. Mensen zien dit vaak als een lichtere vorm, maar dit betekent ook dat ze hogere verwachtingen hebben. Dus nu houd ik het bij autisme, want alleen ik weet hoe ik het ervaar en hoeveel moeite ik doe om mee te draaien in deze wereld.

De reden dat ik dit artikel schrijf, is omdat ik gisteren een artikel zag waarin Bart De Pauw beweerde dat hij autisme heeft. Dit zou dan zagezegd verklaren waarom hij de berichten van de vrouwen verkeerd interpreteerde. Hierdoor wordt de diagnose weer eens verkeerd gelinkt. In de krant, waardoor veel mensen het lezen en het jammer genoeg vaak voor waar aannemen. De waarheid is echter dat iemand met autisme die berichten wel zou begrijpen, en daarbovenop zou dit zijn gedrag ook niet goedkeuren.

Dit bericht is voor mij de druppel die de emmer doet overlopen. Het is niet het enige voorbeeld van misbruik van de diagnose autisme; in allerlei media en andere situaties kom ik het tegen, en hier moet dringend iets aan veranderen. Ik vind het niet erg dat ik autisme heb, eerlijk gezegd ben ik blij met bepaalde positieve eigenschappen die het mij geeft. Maar eerlijk is eerlijk, ik durf mensen niet vertellen over mijn diagnose, zeker niet als ik ze net ontmoet, precies omwille van deze foutieve beeldvorming. De angst voor vergelijking met zo'n mensen weerhoudt mij ervan hier open over te spreken.

Het is een enorme strijd om begrip te krijgen voor mensen met autisme, en door bovengenoemde situatie is het een ongelijke strijd. Er verschijnen steeds meer boeken door en voor mensen met autisme, waarin ook vrouwen almaar vaker hun verhaal vertellen. Dit zijn realistische beelden van hoe het is om te leven met autisme, want het is hun eigen verhaal. Maar deze evolutie naar begrip verloopt moeizaam vanwege vooroordelen en misbruik in de media. De krant bereikt nu eenmaal meer mensen dan een boek door een ervaringsexpert autisme.

Ik ga de problemen die mijn visuele beperkingen mij bezorgen niet minimaliseren, zeker niet, maar hier hebben mensen meestal meer begrip voor. Ze vinden het vaak moeilijk, vooral aangezien het niet aan mij te merken is, om te weten wat lukt voor mij. Maar ze geloven wel dat ik deze beperkingen heb. Met mijn autisme

is het anders. Dat zien mensen ook niet, maar daar komt nog eens bij dat er te veel vooroordelen en foute beeldvormingen over mensen met ASS (autismespectrumstoornis) bestaan. Ik ken een aantal mensen met autisme, zowel persoonlijk als via hun boeken en blogs, en ja, ze hebben allemaal dezelfde diagnose, maar dat maakt hen niet gelijk. Er zijn bepaalde kenmerken bij autisme, maar niet iedereen met autisme heeft elk kenmerk, en ook niet elk kenmerk in dezelfde mate. Het is immers een spectrum, dus er bestaan ontzettend veel mogelijke combinaties van kenmerken. Iedereen is uniek: mensen in een rolstoel, dove mensen of moslims zijn allemaal verschillend, dus waarom zouden mensen met autisme dat niet zijn?

Ik wil jullie graag mijn verhaal vertellen, hoe ik het ervaar om te leven met autisme. Zoals ik hierboven reeds vermeld heb, is het voor iedereen helemaal anders, maar dit is mijn verhaal. Ik kreeg mijn diagnose toen ik 4 jaar was, al hadden de dokters hier achteraf wel twijfels over. Toen ik afstudeerde aan het secundair onderwijs, wilde ik andere mensen kunnen helpen zoals ik doorheen de jaren vaak geholpen was, dus ik besloot ergotherapie te studeren. Een jaar later ben ik veranderd van richting omdat dit, door mijn visuele beperkingen en mijn autisme, te vermoeiend werk was. Maar ik heb dat jaar veel bijgeleerd, vooral over mijzelf. Er was een vak waarin autisme ter sprake kwam, en ik had besloten mijn paper hierover te schrijven. Mijn belangstelling nam toe; ik vroeg mij af of ik dit inderdaad ook had en wat het voor mij betekende. Ik heb er heel veel over gelezen en ontdekte dat deze diagnose bepaalde dingen verklaarde, dingen waarvan ik lang had gedacht dat niemand ze op dezelfde manier ervaarde. Maar ik zag mijzelf ook bevestigd in mijn gebreken, begon meer te twijfelen en moest opnieuw op zoek naar mezelf. Toegegeven, het feit dat ik door corona niet buiten mocht komen, hielp sowieso niet voor mijn sociale contacten. Uiteindelijk was ik op van al het twijfelen en nadenken over wat ik wel en niet kon doen, wat goed was en wat niet. Nu wil ik gewoon leven. Ik wil genieten van al het moois dat de wereld te bieden heeft en mij niet verstoppen voor de samenleving, ook al vraagt dat meer energie.

Meestal, wanneer je mensen vraagt wat volgens hen het ergste is bij mensen met autisme, denken ze aan de moeilijkheden bij sociale contacten. Dit zal uiteraard wel voor bepaalde mensen kloppen, maar voor mij is dat niet zo. Het moeilijkste aan mijn autisme vind ik de overprikkeling, en wanneer ik hier niet op tijd op reageer, komt de migraine. Wanneer je beide diagnoses googelt,

kom je erachter dat het informatieverwerkingsstoornissen zijn. Eenvoudig gezegd heeft iedereen normaal gezien een filter in zijn hersenen die het teveel aan informatie en prikkels weg filtert. Bij mensen met autisme is die filter er niet: alles komt binnen. Nog te vaak hebben mensen het idee dat iemand met ASS apathisch is, geen gevoelens heeft. Het tegendeel is echter waar: ik voel te veel. Vaak zijn er bepaalde dingen waar een persoon overgevoelig of ondergevoelig voor is, en ook dit verschilt volledig naargelang de persoon. Zelf ben ik heel gevoelig voor tast- en geluidsprikkels, maar door mijn beperkte zicht zijn ook bijvoorbeeld flickerende lichten heel belastend.

Overprikkeling kan plots komen; de ene dag kan ik meer aan dan de andere, maar soms is het te veel geweest. Op zo'n moment wil ik alleen zijn, heb ik rust nodig, want als ik over mijn grenzen ga, komt de migraine. Dit is jammer genoeg een duidelijker signaal voor mensen, maar ik houd het liever bij een half uur ontprikkelen dan een dag migraine te hebben. Het is nu nog steeds een hele zoektocht voor mij waar mijn grenzen liggen en hoe ik ze kan respecteren, maar het is wel belangrijk voor mij, anders kan ik niet meer functioneren.

Het probleem is dat ik bepaalde situaties met meer prikkels wél leuk vind, zoals een familieweekend. Om mij goed te kunnen focussen op de gesprekken en activiteiten zonder achteraf migraine te hebben, moet ik mijzelf soms een beetje alleen-tijd gunnen. Leuke dingen zijn soms ook vermoeiend, dus is het voor mij vaak een afweging van hoeveel plezier ik haal uit een activiteit en hoeveel energie deze vraagt.

Een ander groot misverstand is dat mensen met autisme geen empathie zouden hebben. Zoals ik daarnet vertelde, zijn velen zelfs overgevoelig. Maar waarom is dit dan niet altijd te merken? Ik kan mensen goed aanvoelen, merk snel dat er iets aan de hand is, maar weet vaak niet goed hoe ik precies moet reageren. Sociale vaardigheden zijn niet mijn sterkste kant, vooral niet in moeilijke situaties. Door het jarenlange oefenen ben ik er wel steeds beter in geworden. Veel sociale patronen zijn mij dus van kinds af aangeleerd, met veel dank aan mijn ouders, maar dit betekent niet dat mijn reacties minder oprecht zijn. Het betekent dat ik het wel voel, maar dit niet altijd goed kan overbrengen. Ook bij vaststellingen en indirecte vragen weet ik vaak niet wat er precies bedoeld wordt, en vooral hoeveel een persoon wilt weten. Vorig jaar las ik een boek waarin het hoofdpersonage zijn autisme vergeleek met een toerist in eigen land zijn. Dit herken ik wel: ook al

ken ik de taal, het vraagt meer inspanning om alle sociale conventies te begrijpen.

Hier wil ik graag enkele positieve aspecten aan toevoegen. Mensen kijken immers bij een diagnose te vaak naar de negatieve kanten, maar ik ben trots op enkele mooie eigenschappen van mijn autisme. Zo ben ik heel ordelijk en kan ik alles snel terugvinden. Wanneer het nodig is, bijvoorbeeld bij het studeren, kan ik mij een tijd lang volledig op iets focussen, vooral als het mij interesseert. Ik heb moeite met het opbouwen van vriendschappen, maar ben aan de andere kant wel heel trouw en heb bijgevolg enkele heel hechte vriendschappen. Ook ben ik 100% eerlijk: ik kan eenvoudigweg niet liegen, dat voelt verschrikkelijk slecht. En ik heb een uitstekend geheugen: ik ben het geheugen van mijn ouders, onthoud veel activiteiten en gebeurtenissen of de inhoud van boeken of films, die door velen als banaal en dus te vergeten worden bestempeld.

Zoals ik eerder vermeldde, heb ik het afgelopen anderhalve jaar een moeilijke periode gehad, waarin ik extra onzeker was en heel veel twijfelde. Dit deed ik sowieso veel, maar toen dacht ik echt over alles na. Ik bereidde gesprekken voor in mijn hoofd en analyseerde ze achteraf, dacht lang na over alles wat ik gezegd en gedaan had en of een situatie goed verlopen was. Dit was uiteraard ongelooflijk vermoeiend en tijdrovend. Door wat ik gelezen had, werd ik bevestigd in mijn moeilijkheden en was ik ervan overtuigd dat ik niet goed genoeg was.

Nu gaat het eindelijk beter; ik heb een goed inzicht in mijzelf verworven. Ik krijg ook veel hulp: van familie, op school, en sinds kort van mijn hulphond Swala. Zij leidt mij door het verkeer, maar ze helpt mij ook bij overprikkeling. Met haar gaan wandelen in de natuur is bijvoorbeeld voor mij een ideale manier om te ontprikkelen. Ik probeer mijn grenzen te respecteren en heb besloten angst en stress mijn leven niet te laten bepalen. Ik doe alles op mijn tempo, volgens wat ik aankan. Zo heb ik nu studies gevonden die mij sterk boeien en waarmee ik later een haalbare job, met hopelijk veel thuiswerk, kan uitoefenen: Taalen Letterkunde. Maar een universitaire opleiding is zwaar, dus spreid ik mijn vakken en krijg ik veel begeleiding van de UGent uit. Met genoeg tijd lukt veel mij uiteindelijk wel. Ik heb ook de twijfels bij gesprekken laten varen.

Jullie boodschap is kunnen zijn wie je bent, en dat vind ik fantastisch. Jezelf zijn is goed, iedereen is uniek. Ik vind het fantastisch hoe de 21 jongeren van de Warmste Week elk hun eigen unieke verhaal hebben en dit willen delen. Ik hoop oprecht dat als we er samen voor strijden,

er meer begrip zal komen voor iedereen, ongeacht hun moeilijkheden. Aandacht voor al deze verhalen is heel belangrijk, maar ik vind aandacht voor autisme ook heel belangrijk. Ik ben wie ik ben, en mensen moeten niet bepalen wat wel of niet lukt op basis van wat zij van mijn diagnose weten. Iedereen is uniek, ook mensen met een gelijke diagnose, dus iedereen moet verschillend (maar wel gelijkwaardig) behandeld worden, met aandacht voor hun specifieke noden én talenten.

Ik weet niet of er iemand met ASS bij de 21 jongeren zit, maar ik wil ook voor ons meer begrip. Het is tijd dat mensen elkaars verschillen leren aanvaarden en open leren staan voor elkaar, zonder een oordeel te vellen. Ik heb er niet voor gekozen om autisme te hebben, niemand kiest daarvoor, maar ik ben trots op wie ik ben en wat ik bijdraag aan de wereld. Ik wil mijzelf niet moeten verbergen vanwege vooroordelen of misbruik van mijn diagnose.

Ik droom van een wereld waarin iedereen zichzelf kan zijn. Waarin je niet wordt tegengehouden door vooroordelen. Waarin iedereen de mensen zelf leert kennen, niet de term waarmee hun grootste verschil beschreven wordt.

Het heeft heel lang geduurd voor ik mijzelf leerde aanvaarden. Ik had steeds het gevoel niet goed te zijn zoals ik ben. Maar ik ben mezelf en dat is goed, en nu ben ik er trots op. Net als iedereen heb ik ook mijn fouten, mijn problemen en moeilijkheden. Maar die bepalen mij niet. Ik heb daarnaast ook talenten, dingen die ik net beter kan dan andere mensen. Hoe mooi zou de wereld zijn als we hierop focusten, en niet op datgene wat moeilijk gaat?

Na het lezen van mijn verhaal hoop ik dat je begrijpt hoe hard misbruik van de diagnose autisme aankomt. Het artikel over Bart De Pauw is niet het enige voorbeeld, en het doet dan ook pijn dat zo'n verband wordt gelegd en deze onjuiste informatie verspreid wordt.

Louka Morel

ADVERTENTIE

Je wil schrijver worden?

Waar wacht je dan eigenlijk op?

Vele jaren geleden (zoveel dat ik het niet wil uitrekenen, anders ga ik vast huilen), was ik ook student Taal- en Letterkunde. Germaanse heette dat toen, en we hadden geen bachelor en master, maar kandidatuur en licenties. Er liepen vast ook nog wat dino's rond. Soit, je begrijpt wat ik bedoel. Ik koos voor Nederlandse literatuur als keuzeoptie in de licenties en volgde vooral veel vakken over mijn favoriete schrijver Louis Paul Boon, tussen het te vaak op café gaan en massa's boeken lezen door.

Al in de lagere school schreef ik verhaaltjes (prachtig geïllustreerd door mijn klasgenootje Robin) en haalde ik goede punten voor opstellen. Kortom, ik wilde schrijver worden. Ik wilde een grootse, prachtige roman schrijven en de rest van m'n leven rokend en whisky drinkend op m'n zolderkamer doorbrengen. Want dat was niet alleen het beeld dat we hadden van schrijvers, dat was vooral het beeld dat we wilden hebben van schrijvers. Maar dat idee voor die grote roman, dat kwam maar niet. Dus studeerde ik verder, begon ik te werken als

eindredacteur en ging ik ervan uit dat schrijven was weggelegd voor andere, slimmere, betere mensen dan ik.

Intussen waren mijn zus en ik stiekem verslaafd aan stationsromannetjes. Je weet wel: van die Bouquet-reeksboekjes die ze in de krantenwinkel verkochten voor geen geld. Wij kochten ze in grote dozen op de rommelmarkt voor nog minder geld. 'Dat kan ik ook', zei ik, toen ik pakweg het 193ste uitgelezen had en terug in de doos gooide. 'Bewijs het', zei m'n zus. En dat deed ik. Twee weken lang typte ik vlijtig op m'n elektronische typemachine (ja, *kids*, zó oud dus) om m'n zus daarna een pak papier te overhandigen. 'Oké, je kan het', gaf ze toe nadat ze het gelezen had. Maar nog altijd kwam het niet in me op dat liefdesromannetjes schrijven misschien óók gewoon een talent is dat niet veel mensen hebben, en dat weleens de leukste job ter wereld zou kunnen zijn. Want ik was een intellectueel, toch? En wat zouden mensen niet van me denken?

En zo gingen er zowat twintig jaar voorbij, tot ik me tijdens m'n dochters dansles zo verveelde dat ik

verhaaltjes begon te typen (intussen op een heuse laptop!) om me bezig te houden. Kinderboekjes waarin m'n dochter de hoofdrol speelde. Eerst voor peuters, dan voor kleuters, en uiteindelijk kreeg ik het idee voor een jeugdroman. Die werd opgepikt door een uitgeverij en is intussen in veel talen vertaald.

Op basis daarvan vroeg *Flair* me om *feelgood*-verhalen voor hen te schrijven, werd ik gecontacteerd door een andere uitgeverij en heb ik intussen zowat dertien boeken uitgegeven bij drie uitgeverijen. En allemaal verkopen ze goed. Geen van allemaal zijn ze *De Grote Vlaamse Roman*, maar eerlijk, *who cares* als je geld krijgt om iets te doen wat je graag doet? Als je mensen aan het lezen krijgt die normaal gezien niet graag lezen? En zeg eens eerlijk: kijk jij op vrijdagavond als je moebent en nog een halve kater hebt niet ook liever naar *Temptation Island* dan naar *Terzake*?

Dus, de lessen die je hieruit moet leren:

1. Niet iedereen kan Lize Spit zijn. Natuurlijk wilde ik ook liever Lize Spit zijn (nou ja, helemaal niet, want het meisje heeft een moeilijk leven gehad; enkel qua talent), maar schrijf gewoon waar je goed in bent en waar je je mee amuseert. Goede kinder- en jeugdboeken zijn zeer populair en vooral: heel belangrijk. En zo weet je tenminste zeker dat je eventuele toekomstige kinderen iets deftigs te lezen hebben.

2. Geen enkel genre is te min: mensen die *feelgood* of *50 Shades of Grey* lezen gaan heus geen *Booker prize*-winnaars beginnen lezen als die boeken niet meer geschreven zouden worden. Ze zouden vast gewoon nog meer *Ex on the Beach* beginnen te kijken. Iemand aan het lezen krijgen is altijd *a good thing*.

3. Wacht niet tot je een uitgewerkt verhaal in je hoofd hebt. Heb je een goed uitgangspunt? Begin gewoon! Ik beloof je dat het verhaal na een tijdje zichzelf begint te schrijven. Je personages gaan

dingen doen die je niet verwacht en het verhaal ontspint zich vanzelf. Echt waar.

4. Wil je toch die grote roman schrijven? *Good for you!* Maar geef het niet op als het niet lukt en schrijf wat wél lukt. Je wordt er echt alleen maar beter door. Bij mijn eerste boeken zat ik best wel te sukkelken, nu schrijf ik — soms letterlijk — met m'n ogen dicht en zonder na te denken omdat ik m'n stem heb gevonden. Mensen lezen die stem graag, dus ik zou wel gek zijn om ze te veranderen.

5. De belangrijkste tip: schrijf elke dag 1000 woorden. Dat moeten niet allemaal even goede woorden zijn, maar je moet ze wel schrijven. En vooral: denk nog niet aan de volgende 1000 woorden, want dan blokkeer je misschien. Een roman schrijven is een berg waar je niet overheen kan kijken, een onmogelijke taak. Ik ken zoveel mensen die gestrand zijn na een paar hoofdstukken. De meeste mensen zelfs. Dus je schrijft geen boek. Nee, je schrijft 1000 woorden per dag. Voor je lessen, na je lessen, voor mijn part tijdens je lessen, maar je

doet het gewoon. Valt het moeilijk? Je zal merken dat het de volgende dag tóch weer lukt. Zit je vast? Blijf schrijven. Schrijf een slecht stuk, of sla een stuk over, maar stop nooit. Doe je dat 50 dagen, dan heb je een roman. Doe je dat 100 dagen, dan heb je een lekker dikke roman. En dat in zo'n korte tijd. Geweldig toch? Waar wacht je eigenlijk op? Je had al bezig moeten zijn. Ik kan niet wachten om het te lezen. Zullen we alvast afspreken om samen te signeren op de Boekenbeurs?

Kaat De Kock

Kaat De Kock werd in 1975 geboren in Bornem (België). Ze studeerde Germaanse Taal- en Letterkunde en werkt als eindredacteur voor het magazine *Flair*. Ze woont met haar man en dochter in Antwerpen. In haar vrije tijd leest ze veel, gaat ze graag eten (en drinken) met vriendinnen, trekt ze regelmatig op citytrip, scoort ze zo goedkoop mogelijk jurkjes op rommelmarkten, is ze een crazy cat lady en studeert ze Deens. Ze schrijft youngadultboeken, kinderboeken en feelgoodromans en ook romantische kortverhalen voor *Flair* en de bundels van *Books & Butterflies*. Haar nieuwste roman *Winter* in de B&B ligt nu in de winkels!

Zeg het met kleinkunst

Ah, kleinkunstzangers. De geprezen en gevierde helden van de Nederlandstalige muziek. Dat ze goed met woorden overweg kunnen, wisten we al lang. Velen van hen staan er echter ook om bekend echte verleiders te zijn, die alles zouden doen om het object van hun affectie voor zich te winnen met meesterlijke teksten. Maar hoe verleidelijk zijn die teksten juist? Ik nam de proef op de som en beoordeelde ze op een schaal van 1 tot 10.

1. GORKI – LIEVE KLEINE PIRANHA

“Lieve kleine piranha, verscheur me”

Deze ga ik een 5/10 geven. Het is duidelijk dat deze zanger bereid is zich helemaal over te geven aan zijn geliefde, maar hij heeft enkele vreemde *kinks*. Ik doe niet aan *kinks-haming*, maar kannibalisme vind ik toch niet heel erg sexy. Sorry, Luc.

2. HANS DE BOOIJ – ANNABEL

*“En ik laat je nooit meer alleen
Al reis je door naar
Barcelona of Praag
Al reis je door naar het eind van de
wereld, ik ga met je mee, hee”*

Politie, help! Deze man is me overal aan het achtervolgen en ik wil hem aangeven voor stalken. Ik was onlangs op vakantie en hij stond naar me te gluren vanachter de *Sagrada Familia*. 0/10, gun me een beetje privacy alsjeblieft.

3. BART PEETERS – TOT JE WEER VAN ME HOUDT

*“Ik rij voor jou naar de maan
En parkeer me daar fout
Tot je mij weer ziet staan
Tot je weer van me houdt”*

Een verkeersovertreding is echt niet de manier om me terug te winnen, Bart. Ik denk niet dat ze daar mee kunnen lachen bij de maan-

mannetjespolitie, en het geld groeit niet op mijn rug. 2/10, geef me gewoon een bosje bloemen ofzo.

4. ZJEF VANUYTSEL – DAG MEISJES

*“Ach je bent wel te verleiden
Het zou erg vlug gaan
Een schuine blik en een woord
zou volstaan”*

Bonuspunt voor zelfvertrouwen, maar als hij dit tegen mij zegt zal die schuine blik hem eerder een trap in zijn kruis opleveren dan een zwoele nacht. *At least you tried*, 1/10

5. YEVGUENI – ALS ZE LACHT

*“Want als ze lacht
Breekt de hele hemel open
Echt, ik waan me in de tropen”*

Ik wou dat mijn lach zo mooi was dat die een hele klimaatverandering veroorzaakte. 7/10 omdat dit erg lief is, maar misschien niet zo gunstig voor de opwarming van de aarde. Denk toch eens aan onze planeet, Klaas.

6. JAN DE WILDE – FAVORIETE BEEST

*“Jij bevat me als huisdier ‘t meest,
Jij bent m'n favoriete beest.”*

Het hangt ervan af wat hij bedoelt met huisdier. Als ik een hele dag mag neerliggen in zijn zetel en

geaaid word en eten krijg, *sure, sign me up*. Ik heb er al meer mijn twijfels bij als hij me in een kooi steekt en in een plasticen bakje op de vloer laat plassen. 3/10 omdat ik misschien toch liever niet aan een boom vastgebonden en achtergelaten wil worden.

7. MAMA'S JASJE – LAAT JE HART SLAAN

*“Er is een reden
Waarom de sterren er staan
Er is een reden
Dat onze harten slaan
Ik kan het weten”*

Je hebt me meegenomen op een mooie date onder de sterren en mijn hart gaat sneller slaan, maar je bent het moment wel een beetje aan het ruïneren door het te beginnen *man-splainen*. De intentie was er, maar je had het beter kunnen aanpakken, 5/10.

8. RAYMOND VAN HET GROENEWOUD – IK BEN DE MAN

*“Ik zal u pepermunt trakteren
En sprookjes lezen uit een boek”*

Deze man weet tenminste wat vrouwen echt willen, 10/10.

Lotte Polfliet

ADVERTENTIE

Guido

VRAAG HET AAN HET PRESIDIUM: WAT ZIJN DE IN DEE INKTVLEK?

LENNERT (PRESES): Noem me geobsedeerd of zo hè, maar ik zie hier echt *legit* twee keer het zijprofiel van Isabelle van *Animal Crossing* in en ik haat dat ik zo ben...

IENE (VICE): Op het eerste gezicht dacht ik aan twee longen, maar dan, als ik langer naar de witruimte keek, zag ik ineens een konijntje verschijnen dat door een wei springt terwijl twee vliedertjes aan beide kanten van dat lief diertje meevliegen.

NELE (PENNING): Ik zie in het midden een megaschattige, witte, *fluffy* hond die verbaasd uitkijkt over het water. Misschien zag hij net een zeemeermin boven het water uitkomen of het monster van Loch Ness; zoveel mogelijkheden. In ieder geval had ik hem graag een knuffel gegeven <3.

ROBBE (SECRETARIS): Ik zie de totale evolutie van een perfect groeiende rug; *big back energy is something that all of us desire*.

LYNSE (BACHELOR): Twee mogelijkheden: 1) mijn longen na een presidiumjaar, 2) een spook dat verdwaald is en niet weet welk pad te bewandelen of welke keuze te maken — of dat nu gaat over liefde, studies of wat je in de ochtend wil eten, laat ik volledig over aan jullie verbeelding — dus nu doelloos in het midden blijft zweven.

ANDRIN (CULTUUR): Ik zie hier een *Mario Kart*-circuit in samen met dat ene rare spook waar ik altijd tegen rij.

DRIES (CULTUUR): Ik zie 2 oude boom mensen die een kusje

geven aan het achterwerk van een badeend terwijl ze de Hopak, een traditionele Oekraïense dans, dansen (zie linkje ter info). <https://www.youtube.com/watch?v=kQIJ6hWhqdy>

LOTTE (EXTERNE PR): Twee keer Ciske de Rat.

ROBBIE (EXTERNE PR): Je gaat mij nooit geloven, maar ik zie hier iets heel speciaals in. Ik zie namelijk: EEN INKTVLEK.

LISE (FEEST): EEN BEERTJE, twee mensen die thee drinken en twee smurfen.

AXEL (FEEST): Ik zie twee mensjes die rug aan rug een safje roken op de TraBla.

ENOLA (INTERNE PR): Een rokende accordeonspeler die op een boomstronk zit?

STIJN (INTERNE PR): Twee engeltjes met uiers die elkaar een niks geven.

MARLIES (REIS): In het midden zie ik dat konijn uit Alice in Wonderland!

LOTTE (SCRIPTOR): Twee mensen die met hun rug naar elkaar pizza eten terwijl ze op het toilet zitten. Een *vibe*, *might I add*.

VICTOR (SCRIPTOR): Een boeddhistische stupa op een bewolkte dag. Er vliegen enkele vogels over en in de verte zie je nog net de met sneeuw bedekte pieken van het Himalayagebergte.

KAREL (SPORT): Een bodybuilder die *leg day* heeft geskipt, een animetegenstander die net z'n

final form heeft bereikt, een rare alien in een soort jurk die een rookgordijn oproept, een hondje in kleermakerszit in een grot, rokerslongen...

DARIO (SPORT): Frietjes met satékruiden.

GAËLLE (STUDIE): Twee mensen die weglopen van elkaar. Oei, wat zegt dit over mij? Ze hebben wel hun valies mee. *#prepared*

INEKE (STUDIE): In het midden zie ik Casper het spookje en beide zijkanten zijn volgens mij zo van die grote stenen reuzen die ook uit een of andere kinderfilm komen. Helaas, je zou me los onder schot kunnen houden en ik zou nog niet weten welke kinderfilm.

EMMA (T. A. P.): Ik zie twee reuzen met een knuppel die rug aan rug staan. Volgens mij gaan ze hierna tien stappen zetten en dan gaan ze drie rondjes draaien rond hun as om vervolgens zo snel mogelijk op de andere zijn gezicht te slaan. En tussen die twee reuzen staat een jong meisje dat verwonderd naar boven kijkt aangezien ze zojuist haar tand in de lucht heeft gespuwd. En dan zie ik nog iets als ik de foto omdraai. De gekke hoedenmaker van Alice in Wonderland in een grot naast twee paar dansende koppels.

HELI (T. A. P.): Ik zou met zoveel verschillende ogen naar dit plaatje kunnen kijken zonder een enkele keer hetzelfde te zien. Ze zien alles en ze zien niets. Alles, behalve een inktvlek; daar vinden mijn ogen het te symmetrisch voor.

KAREL (WEB): Zephyrus, die gestaag zijn westenwind over de Mediterranea blaast.

Quotologica

Victor: (over de scanshifts) Chill wel, meestal word je niet betaald voor eenzaamheid.

Stijn: (over de shiftenlijst) Is er iemand anders om Heli's gat op te vullen?

Iene: (terwijl ze zich inschrijft voor *Upperdare*) Naam? Iene De Meyer, twee woorden... euh nee, drie! I, E, N, E slash De Meyer...

Lotte P: *Hold on*, waar zit die slash?

Gaëlle: Maar mandarijnen hebben al een hoesje!

Dries: Ende hy valde en hy stond ende syn fietseke lach op de grond.

Lotte P: Geen *bootyshorts* op mijn vergadering!

Karel D: Do I want nut on my waffle?

Gaëlle: (tegen Dario) Een *Upperdare*-potje, da's om uw eten in te bewaren.

Robbe: (tijdens ATW)
Ik ben arbitrair;
niet gemotiveerd.

Iene: Ik heb liever dat je mijn hart op een andere manier sneller doet slaan.

Karel D: Ja, met *Filologica* bijvoorbeeld!

Andrin: (in een gesprek over emojis) Mijn ouders zitten nog maar in fase 1, die kunnen nog geen emoties gebruiken.

Lise: (over haar bier met een halve mandarijn erin) Confuzetee.

This portrait of Carr
There is no evidence t
was "discovering the w
seeking to continue earli
to their logical conclusio
"original," he wanted to
others left off half way

The dissemination of h
has been inextricable fr
radicalism. The writer J

ಪ್ರಯತ್ನ

WILD FLOWER

*The feminine beauty
is often referred to
as some flower
as if that could ever
be enough
to describe such a
beautiful and complex being
the power that we hold
it's weird that we still end up living
in this patriarchal world*

Liza Barkalova

I Keep a Close Watch on This Heart of Mine

It's strange what desire will make foolish people do
Oh, I could drink a case of you
Because I am a fool for you anyway
War, children, it's just a shot away, it's just a shot away

Love will tear us apart
You're gonna need a bulletproof soul
I'll always hold a place for you in my heart
Love on the dole

Your lips move but I can't hear what you say
I'll look for you if I'm ever back this way
Beneath the stains of time, the feelings disappear
How I wish, how I wish you were here

Thick heart of stone, my sins my own, they belong to me
Set me free, set me free
Mornings turn to night and then the night becomes the day
The game of life is hard to play.

Charlotte De Duffeleer

Songs (in order of appearance):

I Walk The line - Johnny Cash
Wicked Game - Chris Isaak
A Case of You - Joni Mitchell
Fool for You Anyway - Foreigner
Gimme Shelter - The Rolling Stones
Love Will Tear Us Apart - Joy Division
Bullet Proof Soul - Sade
The Promise - Tracy Chapman
Love on The Dole - Moose

Comfortably Numb - Pink Floyd
Four Strong Winds - Neil Young
Hurt - Johnny Cash
Wish You Were Here - Pink Floyd
Gloria - Patti Smith
(Set Me Free) Remotivate me - Depeche Mode
Blame - Gabriels
Suicide Is Painless - Johnny Mandel

Je houdt niet meer van mei

Als je echt van me hield
dan was je wel gebleven
harde woorden
herinneringen laten me zweven

Onze liefde

als sneeuw
gevallen voor de zon

als de vroege lente
verstoord door een maartse bui

als een warme zomerdag
geblust door een fiks onweer

als een lindeboom
die kaal de wind trotseert

Als je echt van me hield
dan was je wel gebleven
Mijn herinneringen, jouw woorden
Laten mij nooit meer zweven

Rourou

Kuddedrangverlossing

Langgrassegeluk, vol dagen zomer
Weergalmt tussen de kasseistraten,
Totdat de oudijzerfanfare me achterlaat
Als rood-wit knipperlicht.

Klikkende kettingen dragen een menigte voort
Ongestoord de zwart-witlijnen over.
De rode lantaarn is nog meer achtergelaten.

De fiets onder me brengt me niet meer waar ik moet zijn.
Dat daargelaten dwaal ik voort in wat beschreven kan worden als
Eenzaamheidskuddegedrag.

zandloper

- - -

ik maak voetstappen op de plaats waar duizenden me voor evenveel jaren voorgingen
en ik voel de grond als zandkorrels onder mijn voeten vandaan schuiven

ik loop op – ik probeer te lopen op – zand, ik ben een zandloper
en ik word gewaar, ik voel me hoe mijn zandkorrels van het ene
breekbare glas naar het andere, nog breekbaardere stromen,
korrelen, vallen.

ik val in de wakke grond en voel de sporen van mijn, van dé voorgangers
en ik ben bang om mijn zandloper om te draaien, want misschien breekt dat glas

de glazen worden gevuld met de voorgangersgrond, omdat ik dat nodig vind
maar de grond, nu in mijn looper lopend, is vuil, is brokkelig, stropt
en niets stroomt nog van het ene naar het andere glas

ik stop verstopt met wandelen, en de tijd stopt met me mee.
de korrels stoppen met korrelen, de vuile grond gevangen te hebben

en ik besef, nu, pas of al
dat ik ik ik, ik

ik draai hem gewoon om

ADVERTENTIE

दुर्लभ

Horoscoop

Ram ♈

Beste Ram, jouw leven ziet er momenteel een beetje uit als een schilderij van Picasso: enorm verwarrend en het lijkt soms alsof je hoofd niet vastzit aan je lichaam. Probeer het rustiger aan te doen en neem de tijd voor een zoektocht naar jezelf. Wie weet kom je wel op onverwachte plaatsen terecht!

Maagd ♍

Beste Maagd, die chaos in je hoofd wordt waarschijnlijk veroorzaakt door de chaos om je heen. Op jouw vloer kun je de ene voet niet voor de andere zetten zonder over iets te struikelen, en je spiegel begint verdacht veel te lijken op het *Zwarte Vierkant* van Malevitsj. Schep orde in je leefruimte, en je zult zien dat je je veel beter voelt.

Waterman ♊

Beste Waterman, je hoeft niet de beste te zijn in alles wat je doet. Je drang naar perfectionisme weerhoudt je ervan om plezier te halen uit de dingen die je graag doet. Onthoud dat het niet uitmaakt hoe goed je bent in een hobby, zolang je je maar amuseert. Fouten maken is menselijk!

Weegschaal ♎

Beste Weegschaal, jij zou zo stand-up comedian kunnen worden. Je bent de grappenmaker van je vriendengroep en kunt iedereen doen lachen. Dit is een mooie eigenschap, maar let op dat je niet alles in het leven weglacht. Sommige situaties verdienen een serieuze reactie.

Steenbok ♐

Beste Steenbok, jij bent heel goed in toneel spelen en je ware gelaat verbergen. Niemand weet wat er echt in jou omgaat. Dit kan in je voordeel werken, maar het wordt al gauw isolerend en eenzaam. Stel jezelf een beetje meer open: de juiste mensen zullen je accepteren zoals je bent.

Tweelingen II

Beste Tweelingen, jij hebt zeker gehoord van de zevensprong, maar misschien iets te vaak. Ontspanning is belangrijk, maar elke avond gaan feesten is een beetje overdreven, niet? Let op dat je andere belangrijke dingen in je leven niet uit het oog verliest.

Boogschutter ♏

Beste Boogschutter, jouw pijlen staan momenteel op veel zaken tegelijk gericht. Wees dus niet teleurgesteld als je niet altijd in de roos schiet. Jouw waarde als persoon hangt niet af van je prestaties; je bent veel meer dan dat. Verlies jezelf niet in al dat multitasken en stel prioriteiten.

Vissen ♛

Beste Vissen, het woord "blok" doet bij studenten sowieso al hun haren overeind komen, maar jij hebt last van een ander soort blok: *writer's block*. Je krijgt niets op papier en dat ene essay, verhaal of gedicht wil maar niet vloten. Misschien kan meditatie je helpen om de inspiratie opnieuw te doen vloeien.

Stier ♉

Beste Stier, in een museum vol met kunst zou jij nog steeds naar die ene persoon staren. Je bent echter te koppig om je ware gevoelens op te biechten. Stop met die zelfsabotage en wees eerlijk tegen jezelf en anderen.

Kreeft ♋

Beste Kreeft, jij vermijdt het liefst conflicten en neemt daardoor vaak genoegen met de tweede viool spelen. Denk er echter aan dat jij de belangrijkste persoon bent in je eigen leven en laat anderen geen misbruik van jou maken. Ga de confrontatie aan en doe ze een toontje lager zingen!

Leeuw ♌

Beste Leeuw, voor iemand vallen zou niet moeten voelen als uitglippen en met je smoel tegen het beton smakken, maar als zachtjes neerploffen in het warme zomergras. Denk na of die persoon wel de juiste is voor je ergens aan begint.

Schorpioen ♏

Beste Schorpioen, laat je niet verblinden door uiterlijke schijn. Wees niet jaloers op die personen die altijd perfect lijken te zijn, want wie weet wat er schuilgaat achter hun façade. Vergelijk jezelf niet steeds met anderen en apprecieer de goede dingen in je eigen leven.

Cartoon

VICTOR & LOTTE NAAR HET MUSEUM

RJF 12/21

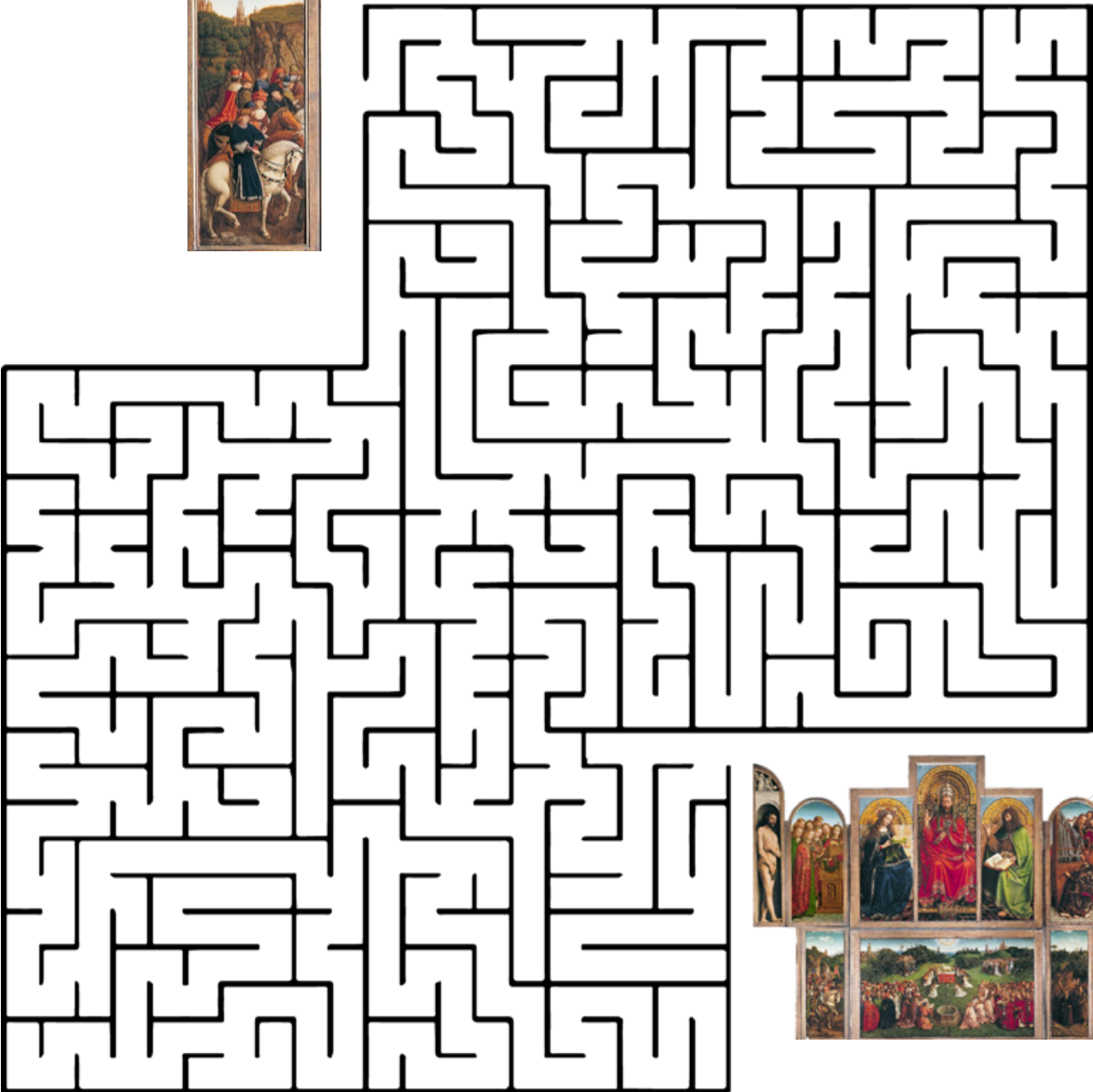
Woordzoeker

I	S	L	E	R	L	F	U	A	I	X	B	L	X	Z	M
L	W	L	N	U	U	P	B	F	R	E	T	A	E	H	T
L	G	A	R	E	N	E	W	O	O	R	D	Q	T	S	R
H	S	C	E	N	L	I	S	T	N	A	K	I	Z	U	M
A	H	K	V	J	E	E	D	S	I	N	R	L	F	F	B
E	R	U	J	I	S	W	S	A	I	U	L	H	M	A	I
R	U	N	I	R	C	I	U	T	N	G	E	J	U	A	T
R	E	S	R	E	U	K	C	O	U	S	E	D	S	R	I
E	T	T	H	D	L	R	R	L	H	N	E	R	E	G	F
T	C	E	C	L	P	D	Y	N	H	D	K	R	U	O	F
H	A	N	S	I	T	L	U	R	K	T	L	P	M	T	A
C	L	A	V	H	U	E	R	Q	N	M	T	E	R	O	R
I	D	A	X	C	U	E	S	I	N	H	Z	U	E	F	G
D	Q	R	B	S	R	B	R	N	G	L	E	Y	N	B	D
I	P	V	P	W	Y	S	S	R	N	L	M	S	S	L	X
P	V	G	C	W	I	M	S	O	K	R	C	U	K	O	H

- Acteur
- Danser
- Graffiti
- Kunstenaar
- Regisseur
- Sculptuur
- Beeld
- Dichter
- Kleur
- Museum
- Schilderij
- Theater
- Beeldhouwen
- Fotograaf
- Knutselen
- Muzikant
- Schrijver
- Woord

Als er iets is waar wij hier bij Dilemma niet tegen kunnen, dan is het wel kunstdiefstal. Schenk de Rechtvaardige Rechters rechtvaardige gerechtigheid en breng ze terug naar het Lam Gods!

Doolhof

Kleurplaat voor luie mensen

ADVERTENTIE

PAPIER&CO

PAPIER&CO BV
JOZEF PLATEAUSTRAT 1 - 9000 GENT
TEL **09 224 34 37** EMAIL **INFO@PAPIERENCO.BE**
WWW.PAPIERENCO.BE

PAPIERWAREN / SCHOOL & KANTOOR / PRINTSERVICE / STEMPELS

**10 % KORTING VOOR LEDEN
FILOLOGICA**

(niet op cartridges en toners)

Filologica

dankt haar ereleden

Prosenioren

Freek Braekman 98-99 (G)
Katrijn D'Herdt 02-03 (G)
Koen Goossens 02-03 (R)
Elisabeth Ghysels 03-04 (R)
Bart Peeters 03-04 (G)
Anne Bosman 04-05
Jeroen Meuleman 05-06
Benoît Lagae 06-07
Robin Van Cleemput 07-08
Aäron Maes 08-09
Tom Van Steendam 09-10
Stephanie Lannoo 10-11
Edouard De Prez 11-12
Maxim Mommercy 12-13
Madelon Bakx 13-14
Joachim Schol 14-15
Jan Bogaert 15-16
Tina Hottinger 16-17
Aulikki Lefèvre 17-18
Serafina Van Geertruyen 18-19
Julie Vlaminck 19-20
Jasper Soens 20-21

Peter

Jelle De Groot

Bevriende verenigingen

Auw La
Babylon
KHK
KK
KMF
Lingua
LWK
Moeder Zeug
OAK
Slavia
Tomo No Kai
Veto
V.G.K

Academisch personeel

Anne-Sophie Ghyselen
Christoffel Demoen
Lars Bernaerts
Mieke Van Herreweghe
Sarah Haas
Thijs Gillioen

Ereleden

Charlotte Binnemans
Jan Bogaert
Arthur T'Kindt
Aulikki Lefèvre
Serafina Van Geertruyen
Guinevere De Raymaeker
Madelon Bakx
Lucas Rabaey
Flor Roesbeke
Tom Van Steendam
Tobias Cobbaert
Tom Vandeveldt
Sergio Ruyssveldt
Jasper Soens
Arne Wittevrongel
Karel Van Ooteghem
Emiel T'Kindt
Floris Ameel
Jonathan Van Gysel
Cato Vanhaverbeke
Jorn Lelong
Ben De Slagmulder
Julie Vlaminck
Kaat Vertongen
Paavo Van der Eecken
Tijmen Van Loo
Florine De Keyser